

Büyümeye Nerden Başlar İnsan

İnsan önce neresinden büyümeğe başlar
O acılar nerden yol bulur da yayılır
Çocuktum, büyümenin hüznünden bahsedilirdi
Büyüdüm, hala anlamıyorum
İnsan en çok hangi yaşında yorulur
Yaşamak kesintili bir yolculuktur
Bittiğine ağlayamazsın
Başlayanın da dur demeye gücü yoktur
Koca koca adamlar doluşur kuytulara
Kadınların izleri vardır ve her mevsim kar tanesi toprakta
İnsan en başta hangisine vurulur

Bilmezdim, gökyüzü durmadan yıldızlarla doludur
Bir adam şehre iner ve başını engin denizlere
Görmediğine alışır, çünkü geceleri hep soğuktur mavi gök
Eline bir taş alıp, onu oyar oyar, kâğıt yapar
Sonra bir uçak,
Sonra şehre iner, parklarından geçer
Yüksek binaların tepesine
Köreltir taşı, taşı kalbine, taşı kör bir bıçak
İnsan ne vakit uçmaktan yorulur
İnsan neresinden ölmeye,
İnsan hangi dilde büyümeğe başlar

Güz olur, gök konuşur, insan hep susar
Elbette bir bahanesi
Elbet ki susmanın da bir ömrü vardır
İnsan ne vakit taşlar denizi
Ne vakit deniz olup gözlerden yağar
Bir adam sendeler suya bakarken
Büyümüştür elleri ve upuzun saçları vardır
Göge küstahça bağlanacak
Bir adam sendeler; sanki ilk defa çıkarmışçasına yokuşu
Bir iki şiir vardır söylediği,
Ve ceplerinde bir iki unutayazmış söz
İnsan ne vakit ağlamaktan yorulur
Oysa çocuktur hep ve çocuklar hiç sebepsiz gözyaşlarına boğulur
İnsan ne vakit büyümeğe

İnsan hangi dilde ölmeye başlar
Büyüdüm ve bir türlü inandıramadım buna kendimi
Dedim:
Belki de vardır her ruhun bir hasat mevsimi
Ama yoo! Ölüm, akıl almaz bir yolculuktur
Hasar kaydı geçilir, tutanak tutulur
İnsan büyümeye dursun sade sessizliğe tutunur
İnsan, büyümeye dursun, "sade sessizlik"e tutunur
İnsan! büyümeye dursun! Yalnız aşka tutunur.
Huzur aranıyor huzur...
yani bir ev iki bacalı, göğe uzak ve yere yakın
Hüzün Allaha emanet
İnsan ne vakit iner denize
İnsana n'olur da gideni arar
Sahi ya insan kendi sesini
Kendinden başka kimlerden duyar?

Bilal Balcı